

— oraz nie zwracając się do BEREC z wnioskiem o pomoc w zakończeniu analiz tych rynków,

Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 16 ust. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE⁽⁴⁾ z dnia 25 listopada 2009 r.;

— Obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym rzędzie Komisja zarzuca Wielkiemu Księstwu Luksemburga brak przeprowadzenia i notyfikowania, po pierwsze, analiz rynków 7 i 14 określonych w zaleceniu 2003/311/WE oraz, po drugie, analiz rynków 1 i 6 określonych w zaleceniu 2007/879/WE w terminie trzech lat od przyjęcia poprzednich środków dotyczących tych rynków.

W drugim rzędzie Komisja zarzuca Wielkiemu Księstwu Luksemburga, że nie zwróciło się do BEREC z wnioskiem o pomoc w zakończeniu analiz tych rynków i w przyjęciu niezbędnych środków regulacyjnych.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji 2003/311/WE z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie właściwych rynków produktów i usług w sektorze łączności elektronicznej podlegających regulacji ex ante zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 114, s. 45).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji 2007/879/WE z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie właściwych rynków produktów i usług w sektorze łączności elektronicznej podlegających regulacji ex ante zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 344, s. 65).

⁽³⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 337, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada – Komisja Europejska/Republika Finlandii

(Sprawa C-538/14)

(2015/C 034/17)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i D. Martin)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii, nie wyznaczając organu właściwego do realizacji w dziedzinie życia zawodowego założeń przyjętych w art. 13 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne⁽¹⁾ i nie zapewniając faktycznego wykonania tych założeń, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 i art. 13 wspomnianej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W myśl art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/43/WE również życie zawodowe objęte jest zakresem stosowania tego aktu. Zgodnie z art. 13 wspomnianej dyrektywy państwa członkowskie wyznaczają organ lub organy mające wspierać równe traktowanie wszystkich osób bez dyskryminacji ze względu na pochodzenie rasowe lub etniczne i mają zapewnić, by do kompetencji przynajmniej jednego ze wskazanych organów należała konkretyzacja wymienionych w tym artykule problematyki i założeń w zakresie kwestii związanych z życiem zawodowym. Ponieważ prawo fińskie nie wyznacza żadnego organu odpowiedzialnego za wykonanie założeń określonych w art. 13 dyrektywy 2000/43/WE w zakresie kwestii związanych z życiem zawodowym, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 i art. 13 wspomnianej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-615/11, Royal Scandinavian Casino Århus/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 listopada 2014 r. przez Royal Scandinavian Casino Århus I/S

(Sprawa C-541/14 P)

(2015/C 034/18)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Royal Scandinavian Casino Århus I/S (przedstawiciele: B. Jacobi i P. Vesterdorf, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, Republika Malty, Betfair Group plc, Betfair International Ltd., European Gaming and Betting Association (EGBA)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 września 2014 r. w sprawie T-615/11, Royal Scandinavian Århus/Komisja, dotyczącej środka C 35/10 (ex N 302/10), jaki Dania zamierzała wdrożyć w formie podatków od gier hazardowych oferowanych w internecie w ramach duńskiej ustawy w sprawie podatków od gier hazardowych, w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w nim brak legitymacji czynnej strony Royal Scandinavian Casino Århus I/S;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami, a także tymi poniesionymi przez Royal Scandinavian Casino Århus I/S, przy czym interwenienci powinni sami pokryć koszty poniesione przez nich w związku z postępowaniem w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zdaniem wnoszącej odwołanie zawarte w zaskarżonym wyroku stwierdzenie, zgodnie z którym nie posiada ona czynnej legitymacji procesowej, jest nieprawidłowe ze względu na to, że spełnia ona określone w art. 263 TFUE warunki wniesienia skargi przeciwko Komisji.
2. Wnosząca odwołanie twierdzi również, że wydając w dniu 26 września 2014 r. wyrok w sprawie T-615/11 Sąd dopuścił się godzących w jej interesy następujących naruszeń prawa:
 - a) w pkt 43 tego wyroku, powołując się na brak dowodów i stwierdzając, że skarżąca nie wykazała znaczenia wpływu, jaki środek pomocowy może wywierać na jej sytuację gospodarczą;
 - b) w jego pkt 44, dochodząc do wniosku, iż Royal Scandinavian Casino Århus I/S nie wykazała, że rozpatrywany środek pomocowy jest w stanie istotnie naruszyć jej pozycję na rynku właściwym i że w związku z tym nie dotyczy on jej indywidualnie;